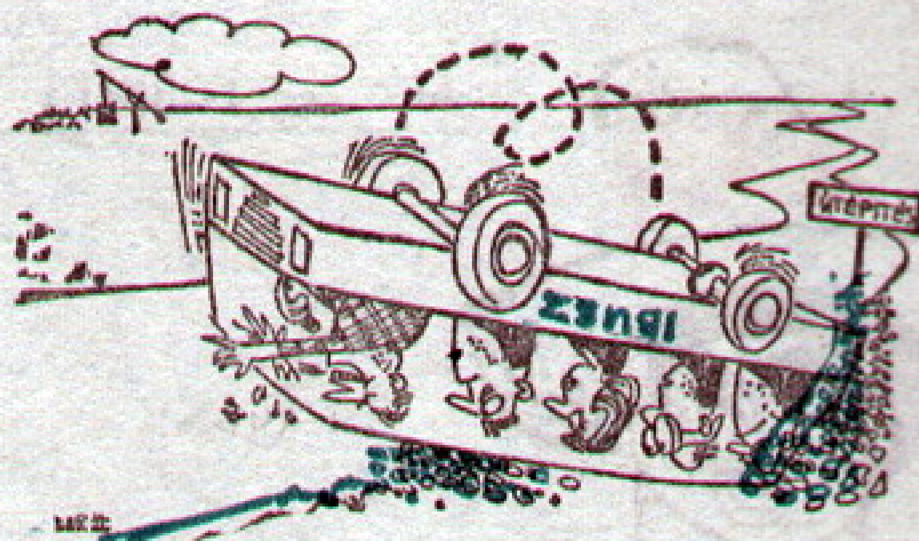


A LUDAS MATYI KIADVÁNYA 1967



ORSZÁG-JÁRÁS

— És sohasem fogják elfelejteni a délibábos Hortobágyot...

SZALLODAHIÁNY



— Átengedtem neki a padot. Külföldi ...

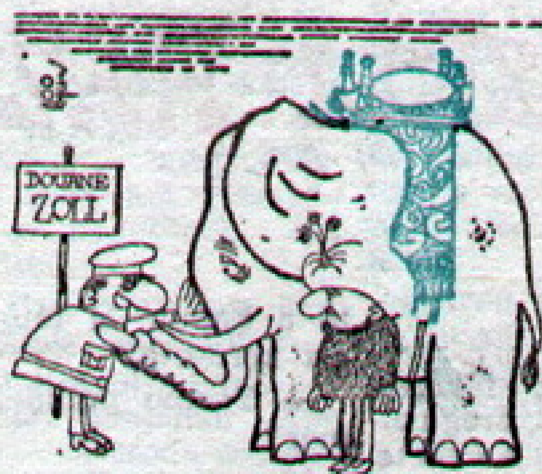
STÍLUSOSAN





IDEGEN-FORGALOM

SZIGORÚ VÁMVIZSGÁLAT



KÜLÖNÖS ÜGYFÉL



— Érdekelne valami jó kis körutazás...

BÜSZKESÉG



— Külföldi kocsi gázolta el!...

MIKROBUSZ



ROM-LOKÁL



— Tetszik tudni, kétezer évig állt itt kihasználatlanul...

VÁROSSZÉLI HÁZ



①

A bergengóc főváros egyik városszéli, öreg házában tanyázott a Fekete Kéz bandája. A ház valamikor garniszálló volt, aztán lebontásra ítélték, később valószinűleg elfeledkeztek róla. A környéken senki sem sejtette, hogy az elhagyott, roggyant térdű házban emberek élnek. Fekete Kéz itt gyűjtötte össze az embereit, itt készültek fel a nagy bankrablásra, az évezred bűnügyére.

Egy napon az ügyeletes őrszem, Orrnélküli Jack, jelentette, hogy egy bőröndös ember áll a kapu előtt.

②

A bőröndös embert Kovácsnak hívták, Magyarországról jött Bergengóciába, és egy olcsó kis szállodát keresett. Sokáig bandukolt a bőrönddel, amig ráakadt erre a házra, amelynek a homlokzatán még mindig ott állt a felirat: „Hotel". Dörömbölni kezdett az ajtón. Midőn az őrszem kinyitotta a kaput, a látogató azt kérdezte:

— Trumo pulko fimmer?

Magyarul: Van olcsó szoba kiadó?

③

Orrnélküli Jack megkérdezte a nagyfőnöktől:

— Mit csináljak vele? Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha hidegre teszszük.

— Megőrültél? — kérdezte a nagyfőnök. — Nem elég, hogy már negyvenkét embert megöltél? Engedd be!

A banda rávigyorgott a látogatóra és elvette a bőröndjét.

④

Remek kis hely — gondolta Kovács —, és nem is lehet nagyon drága. Most még megkérdezem, hogy mennyibe kerül a szoba. Hogyan is kell azt mondani? Ja tudom már!

— Kindo fimmer?

Sebhelyes Luigi a re-

volveréhez kapott, de a nagyfőnök leintette:

— Ne marháskodj! Inkább azt kérdezd meg, hogy hány napra kéri a szobát.

Amikor megtudták, hogy csak két éjszakára, a nagyfőnök azt mondta:

— Rendben van. Egy éjszakára két csongó.

Hallatlanul olcsó — mondta magában Kovács. — Micsoda szerencse, hogy rábukkantam!

5

Engem idegesít ez a pasas — morogta Luigi. — Engedd meg, hogy lelőjem.

— Két napig kibírjuk. Kovács kora reggel elment hazulról, térképpel a hóna alatt, és csak késő este tért haza, de nem volt kedve lefeküdni. A portán hosszú ideig eldiskurálgatott Bérgyilkos Olaffal, aki egy szót sem értett, csak kínosan vigyorgott. Ekkor Kovács fényképeket mutogatott, gyerekfényképeket. Olaf derűsen bólogatott és azt motyogta: „Mindjárt belédfojtom a szót, picikém, elroppantom a gigádat és kész."

Milyen kedvesek ezek a bergengócok, állapította meg Kovács, tanulhatnánk tőlük!

6

A harmadik nap reggelén Kovács összecsomagolt. A bőröndöt Kokós Max vitte le — egy csomag Fecskét kapott érte —, és Bérgyilkos Olaf nyújtotta át a számlát. Kovács fizetett, és távozott.

— Na, hálaisten — mondta Orrnélkül Jack. — Ha még egy napig marad, feldaraboltam volna.

— Jobb így — felelte a nagyfőnök. — Csendes pasas volt, és még kerestünk is rajta négy csongót.

A banda kórusban felröhögött.

7

Néhány nappal később megostromolták a szállodát. Turisták. Magyar turisták. Férfiak, nők, gyerekek, rengeteg bőrönddel.

— A Kovács adta a címet — mondta egy idősebb férfi. — Állítólag nagyon rendes hely és nagyon olcsó.

Orrnélküli Jack elájult, amikor meglátta a turistákat, a többiek pedig vinnyogva menekültek.

Így oszlott fel a Fekete Kéz bandája Bergengóciában.

Mikes György

ABLAK MELLETTI HELY

— Először van tengeren a fiú...



GULLIVER UTAZÁSA GAVALLÉRIÁBAN

Nem sokkal azután, hogy Liliputból ..ertetlenül hazaérkeztem Redriffbe, újra elfogott a csillapíthatatlan kalandvágy, s amikor Mr. James Biddlebrook, a „Rule Britannia" nevű háromárbocos kereskedelmi hajó kapitánya meghívott seborvosnak, nem tudtam ellenállni, s családomat hátrahagyva, újra tengerre szálltam. Minden rendben ment, még a Horn-fok táján is szerencsénk volt, de amikor a Karácsony-szigeteket már ezer mérföldnyire megközelítettük, hatalmas viharba kerültünk. Hősiesen harcoltunk, de mindhiába. Egy sokemeletes hullám felborította a hajót, s mindenkinek menekülnie kellett. Hamarosan elvesztettem társaimat szem elől, lélekegyedül úsztam, s már-már alig maradt erőm arra, hogy a túlságosan mohó cápákat félrerúgjam. Nagy örömömre végre talajt éreztem a lábam alatt, s a távolban feltűnt a szárazföld is. Partra botorkáltam, s lerogyva elaludtam.

Mire felébredtem, mosolygó emberek álltak körül, férfiak és nők vegyesen. Valamennyien meghajoltak, egyszerre köszöntek, sőt az egyik fiatal hölgy kezet akart csókolni. Zavartan szabadkoztam, de sikertelenül. Ekkor egy idősebb férfiu megjegyezte, hogy remek színben vagyok, s noha nem tudja éveim számát, nem nézek ki annyinak. Ezenkívül



gyönyörűen úszom, horkolásom zenei élmény, s csak azt sajnálták, hogy közben nem élvezhették magasröptű szellememet.

Nem tagadom, jólestek a kedves szavak, s megkérdeztem, vajon milyen országba vetett jósorsom. Elmondták, hogy a szigetország neve Gavalléria. Nevét onnan nyerte, hogy az ország alkotmánya, közélete, társadalma az udvariasság elvére épült. Ebben az országban mindenki köteles udvarias lenni. Hamarosan alkalmam nyílt nekem is meggyőződnöm erről a vonzó nemzeti sajátosságról. Amikor megtalálóim gépkocsiba ültettek, a sofőr udvariasan köszönt, s megjegyezte, hogy már régen nem látott, nagyon hiányoztam neki. A fővárosi egyik útkereszteződésénél a közlekedési rendőr mélyen meghajolva emelte meg sapkáját, s a hogylétem után érdeklődött. Az egyik üzletben, ahol vásárolni kívántam, ledöntöttek a lábamról, annyi kiszolgáló rohant nekem, hogy megtudakolja óhajaimat. Ha az ember autóbuszra száll, először megkérdezik, hogy mit óhajt, teát vagy kávét, majd aziránt érdeklődnek, hova kíván utazni, s ott teszik le a ház előtt. Vannak különleges lépcsőjáró autóbuszok is, amelyek emeleti otthonukba is felviszik az utasokat.

Rendkívül figyelemreméltó ennek az országnak a sportélete. A futóversenyeken minden résztvevő a másikat igyekszik előreengedni, s a legudvariasabb versenyző győz. Nagyon érdekes Gavalléria színházi kultúrája is. Minden színdarabot átírtak, mert nem tűrnek semmiféle udvariatlanságot a színpadon. Alkalmam volt látni jól nevelt és boldog Ödipusz királyt, Hamletet és III. Richárdot. Általában rendkívül csendes az ország, mindenki a másikat engedi beszélni. Az az ember, aki a másik szavába vág, elveszti állampolgárságát. Sajátos a gavallé-

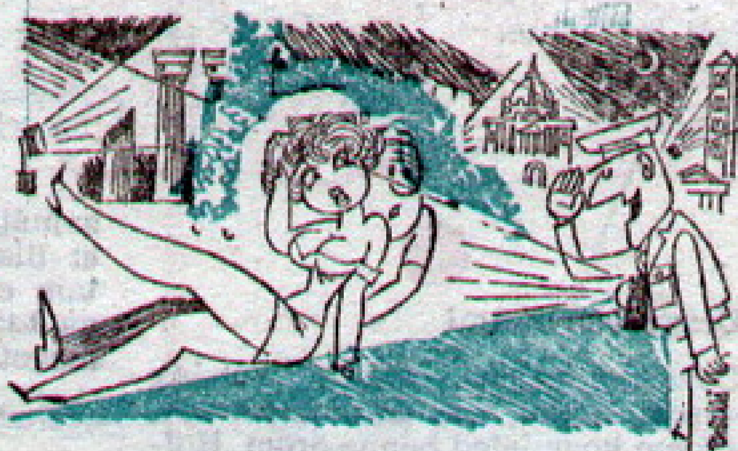
riai hadsereg kiképzése is. Az egyik gyakorlótéren figyeltem meg, amint az őrmester mélyen meghajolva, így szólt az újoncokhoz: „Ha volnának olyan kedvesek, s nincs jobb dolguk, szíveskedjenek hátraarcot végezni! Előre is köszönöm!" Ha a bíróság elítél valakit, bocsánatot kér tőle. A magánzárkára ítélt fegyencnek nesztelen járású komornyik szolgálja fel a kenyeret és vizet.

Azt hiszem, fölösleges hangsúlyoznom, hogy szívesen telepedtem volna le Gavallériában, ha egy váratlan közjáték keresztül nem húzza terveimet. Léghajókirándulason vettem részt, s éppen a tenger fölött lebegtünk, amikor a léghajó veszedelmesen süllyedni kezdett. Már kidobtunk minden ballasztot, de még mindig nem volt elég. Valakinek ki kellett ugrania. Volt egy körülbelül másfél mázsás utasunk, s várakozásteljesen néztem rá. Megértett, de udvariasan rázta a fejét: „Öné az elsőség, uram!" — mondta, majd amikor látta habozásomat, megragadott, és kidobott a kosárból.

Napokig úsztam a tengerben, amíg végre egy angol fregatt fel nem vett. Néhány hét múlva érkeztem haza Redriffbe, ahol nőmet és gyermekeimet jó egészségben találtam. Természetesen udvariasan köszöntöttem őket, s megkérdeztem, hogy mi újság.

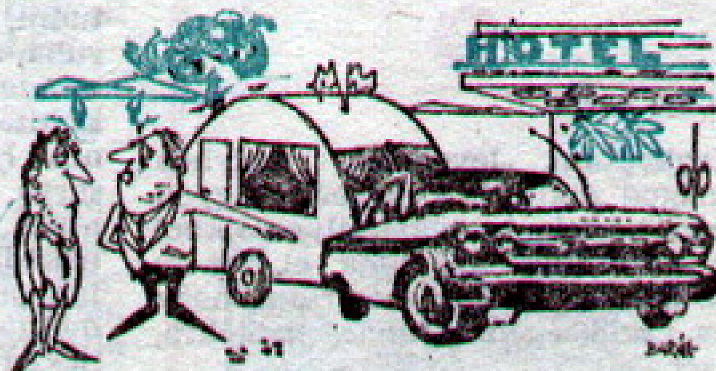
Feleki László

TURISTAORSZÁG



— Pardon ... Mi minden látványosságot kivilágítunk ...

MINDENT A VENDÉGÉRT!



— Szegények, nem telik nekik szállodára!

PALACKPOSTA



— Muszáj mindenkinek írni, mert megsértődnek ...

LEVÉLVÁLTÁS



1

Drága Mariskám!

Összegyűjtöttem neked néhány használt holmi, ez, az, mindentele, remélem hogy leled benne öröm. Holnap adom fel csomag, két hónap múlva érkez meg hozzátok.

Detroit, május 30.

Csókol:
Liza

2

Drága Lizám!

Megkaptam leveledet, melyben csomagod elküldését jelzed. Nagyon szépen kérlek, ha valamilyen okból még nem küldted volna el, ne is küld. Már a múltkor megírtam, hogy nincs szükségem ruhacsomagokra, sajnálom érte még a vámot is, a Berci lilacsíkos zakóját máig sem tudtam eladni. Ha igazán szeretsz, drága Lizám, csak levelet küldesz, csomagot soha.

Budapest, június 3.

Csókol:
Mariska

3

Drága Mariskám!

Te írsz nekem csak szerénység, mi tudni, hogy odahaza nincs nektek ruha, olvassuk amerikai sajtó, ír meg mindent őszinte. Én a csomag már küldtem, hanem van baj nagy, sajnos. Három nap óta keresem az én sárga selyem csipkés melltartó, de nincs sehol. Vagy csomagoltam be neked tévedésből, vagy az új szobalányom, kinek név Maggie, ellopta a melltartó. Ezért ha csomag érkezik neked meg, írd meg azonnal, hogy benne van-e sárga selyem csipkés melltartóm, mert ha nincs benne, akkor rúgom ki Maggie, mielőtt lopja ki a szemem.

Detroit, június 14.

Ölel:
Liza

4

Drága Lizám!

Megkaptam sürgönyödet, melyben újólag kérdezed, hogy megjött-e a csomag, amit minden könyörgésem ellenére is elküldtél, s hogy megtaláltam-e benne a sárga selyem csipkés melltartódat. Ismét csak azt felelem neked, drága Lizám, hogy amint a csomag megérkezik, írok ne-

GÖRÖG IDEGENVEZETŐ



— Vigyen fel a Parnasszusra, please!

ked és tájékoztatlak. De ebből a szomorú melltartó-ügyből is láthatod, hogy legjobb, ha nem küldesz csomagot, csak levelet.

Budapest, június 22.

Csókol:
Mariska

5

Drága Mariskám!

Látom legújabb leveledből, hogy vagy te kissé ideges, de szeretném, ha te nem lenni ideges, hanem értenéd meg, hogy én vagyok ideges, amíg nem tudom, hogy Maggie lopta-e vagy sem az én sárga selyem csipkés melltartó. Mert ha ő lopta, akkor ő lop más is és akkor rúgom ki, bármily nehéz is szobalány kapni. Ezért ha csomag jön meg, írsz nekem azonnal.

Detroit, június 30.

Csókol:
Liza

6

Drága Lizám!

Örömmel értesítlek, hogy tegnap megjött a csomagod. Nagy izgalommal bontottam fel azonnal, és megnyugtathatlak, hogy a sárga selyem csipkés melltartódat megtaláltam benne. Így hát nem kell kirúgnod szegény Maggiet.

Budapest, július 15.

Csókol:
Mariska

UTÓSZÓ

És most mit csinál azzal a sárga melltartóval, Mariska néni?

— Miféle melltartóval? Hát azt hiszed, hogy benne volt a csomagban?

— Nem volt benne? És maga mégis azt írta az unokahúgának, hogy benne volt?

— Hát persze.

— És miért?

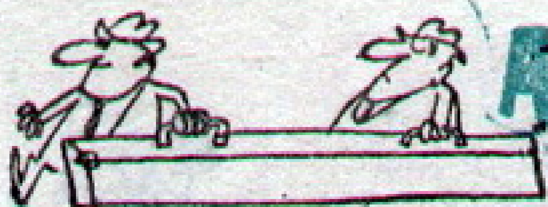
— Mert ha a szobalánya kilopja a szemét, nem lesz amit elküldjön nekem csomagban. **(i.)**

A TULAJ



NÁPOLY





A NAGY ÉLMÉNY

Egy bizonyos Kontra Károly nevű illetővel közösen nyertünk világkörüli utazást egy vetélkedőn. Kellemes időtöltésnek ígérkezett. Az is lett volna, ha Kontra Károly nincs velem.

Ilyen elfásult, cinikus és közönyös emberrel én még életemben nem találkoztam.

Ennek semmi sem imponált, ezt nem rázta fel semmi, a legcsekélyebb lelkesedésre is képtelennek bizonyult, bármi csodát láttunk, ő csak fanyalgott.

Lenyűgözve állok például a Niagara vízesés mellett, amikor tekintetem véletlenül Kontrára téved és látom, hogy ő egyáltalán nincs lenyűgözve, még csak nem is csodálkozik, sőt legyint és elfordul:

— Csőrepedés nagyban.

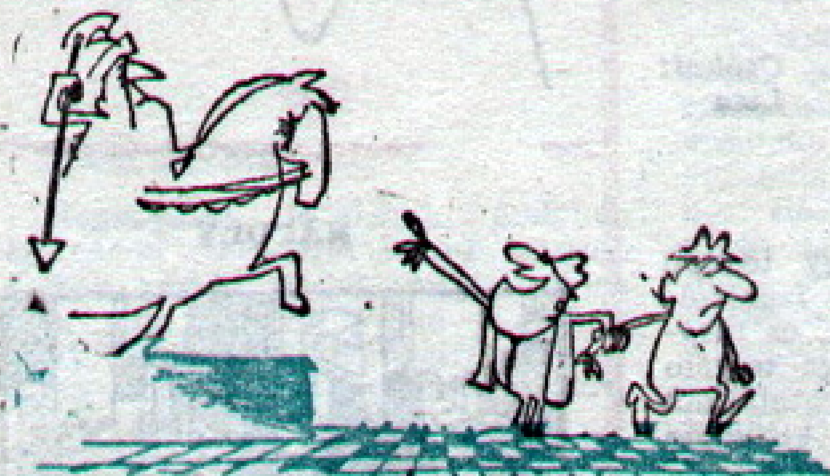
Később a Grand Canyonnál:

— Pont így néz ki a mi utcánk is, amióta tatarozzák.

A Mount Everest tövében:

— Fogadjunk, hogy lift nincs, vagy ha van, éppen nem működik.

Kontra nemcsak a természet szépségei iránt volt ily kevéssé fogékony, hidegen hagyták az emberi értelem, tudás és tehetség monumentális alkotásai is.



Múzeumokba nem jött, mert azok huzatosak, és egyébként is nagyjából mind egyforma; képek, szobrok, régi limlomok, és még prospektus-nénikék is molesztálják a turistát. A Trevi-kút szerinte egy agyafúrt érmegyűjtő ötlete, a piramisok szemléltető segédeszközök általános iskolai tanulóknak, a Laokoon-szoborcsoportozat előtt vállvonogatva sétált el:

— Mindenkit érhet baleset.

És így tovább, és így tovább!

Érthető, hogy Kontra Károly társaságában elment a kedvem a világtól és valósággal fellélegeztem, amikor végre hazatértünk és megszabadulhattam tőle...

Telt-múlt az idő, már csak álmaimban kísértett néha, aztán tegnap az ultizókat nézegetem éppen a Klauzál téren, amikor valaki erősen megszorítja a karom.

Ő volt, Kontra Károly!

És mégse ő volt!

Mert ennek a Kontra Károlynak tűzben égett a szeme, orcáit az izgalom és a lelkesedés festette pirosra, szava akadozott a gyönyörűségtől.

— Itt... itt volt az előző partinál?... Nem?!... Fel sem tudja mérni, hogy mit vesztett! Képzelje, Csermely úr, az a mosolygós, aki most oszt, három adura bemondta a zöld ultimót, még jó hajtószíne sem volt, mégis megcsinálta, mert megették a makk indulását! Uram, én ilyen szép dolgot még soha nem láttam, pedig ötven múltam és bejártam a világot!

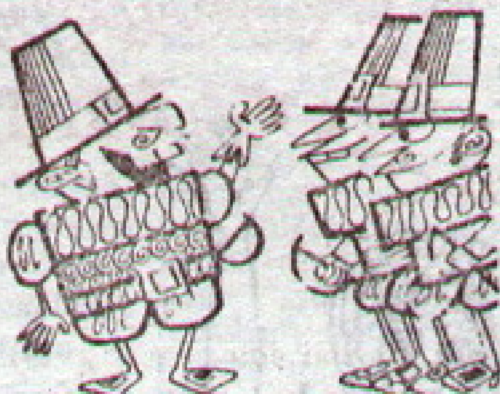
Erre az utóbbira tanú vagyok!

Kürti András

Ha magyar turisták lettek volna...



KOLUMBUSZ



— Pompás, azt hiszem, gazdag amerikai rokonokat fedeztem fel!

LAWRENCE



— Nagy ég, kiment a fejemből, hogy a mohamedánok nem eszik a csabait!...

AMUNDSEN



— Micsoda orkánokat láttunk!

STANLEY



— Jaj, de cuki nyakdíszek! Hogy hoztad át?

MAGELLÁN



— Na, és ahogy felfedezem a szorost, mit gondoltok, ki jön velem szemben?

Yvonne a Rozmaringban

1

Yvonne Párizsból került Pestre. Mielőtt még Pestre került volna, innen került Párizsba. Egy francia fiú nálunk járt egyetemre, beleszeretett egy pesti lányba, feleségül vette. Ők lettek aztán Yvonne szülei. Néhány évig Pesten éltek, majd a kislányt hároméves korában kivitték magukkal Párizsba, ahol végleg letelepedtek.

Yvonne jó alakú, csinos nagylánnyá cseperedett, gondosan ápolt szőke haja dúsan omlott a vállára, szelíd volt és csendes. Szinte csak a szép kék szemeivel beszélt: nagyon tetszett a férfiaknak. A mama Párizsban is csak magyarul társalgott vele és Yvonne jól megtanult magyarul: bájosan, franciás céhával lágyítva a rő betűt. A forgalmas bisztrót, ahol dolgozott, szívesen látogatták a Párizsban járó magyarok. Tizenkilenc éves korában innen hozta el Budapestre feleségnek egy külkereskedelmi üzletszerző. Boldogan jött haza.

2

Négy évig élt együtt a férjével, aztán elváltak. A külkeresnek elég volt négy év a házasságból, Yvonnenak még sok is. Megszerette Pestet és itt maradt. A Hófehérke bárban főzte a kávét, és a pultnál mérte a rövid italokat, hajnali háromig. Kedves volt és megközelíthetetlen. A pesti asszonyok el sem tudják képzelni, milyen kifogástalanul viselkedik egy párizsi Yvonne Budapesten. A vendégek szerették, a törzsvendégek különösen. Négy fiú még különösebben. A négy fiú — négy férj, jóbarátok —, rendszeresen járt a Hófehérkébe, minden pénteken, a hitvesileg engedélyezett férfinapon. Csak éppen Yvonneról nem tudtak az asszonyok.

— Szechrvusztok fiúk — üdvözölte Yvonne az ifjú férjeket, amikor péntek esténként leültek a bárpult elé.

— Szechrvusz Yvonne — válaszoltak kórusban a fiúk.

Pajtáskodtak Yvonneval és Yvonne is velük. Ennyi volt az egész, szórakozás és barátság. Semmi több. Pedig a fiúknak nagyon tetszett a fiatalasszony. Baksai Gézának leginkább. Talán, mert az ő felesége volt a legféltékenyebb.

3

A nyári hónapokra Yvonne a Balaton partján vállalt munkát. A Rozmaringban szolgált fel ügyesen és sikkesen, ahogy még a párizsi bisztróban tanulta. Sürgött-forgott az asztalok között azon a napfényes szombat délután is, amikor a négy barát feleségestől lerándult a Balatonhoz.

— Látogassuk meg Yvonnet a Rozmaringban — súgta oda halkan Baksai Géza a fiúknak, amikor az asszonyok a parti sétányon egy kicsit előrefutottak. Teljes helyeslés. A kis társaság elindult a Rozmaring felé.

4

Együtt léptek be a Rozmaring szélesre tárt kapuján a modern kerti bútorokkal és vendégekkel zsúfolt kerthelyiségbe. Yvonne már messziről meglátta a fiúkat, felragyogott az arca, de csak annyit tudott mondani, hogy „Szechr ...", mert Baksai Géza hangja csattant fel az asszonyok mögül:

— Jónapot kartársnő!

Yvonne egy pillanatra megriadt, de Géza diszkréciót esdeklő integetésére hamar megértette a helyzetet, és mosolyogva visszaköszönt:

— Jónapot Baksai kachrtáchrs! Szechrvusztok fiúk!

Fagylalt, kávé, néhány sütemény és barátságos, de semleges szóváltás Yvonneval, aztán egy kis pihenés és a társaság tovább folytatta a sétát a már alkonyba vesző Balaton partján.

5

Vidáman telt el a vasárnap is, csak egyedül Magda, Géza felesége volt borongós hangulatban.

— Szeretném ha elárulnád, miért voltál olyan morcos? — kérdezte Géza a feleségétől, amikor végre hazatértek pesti otthonukba,

— Én meg azt szeretném, ha megmagyaráznád, miért csak egyedül neked mondta Yvonne, hogy „jónapot Baksai kartárs", amikor a többieket úgy köszöntötte, hogy „szervusztok fiúk?"

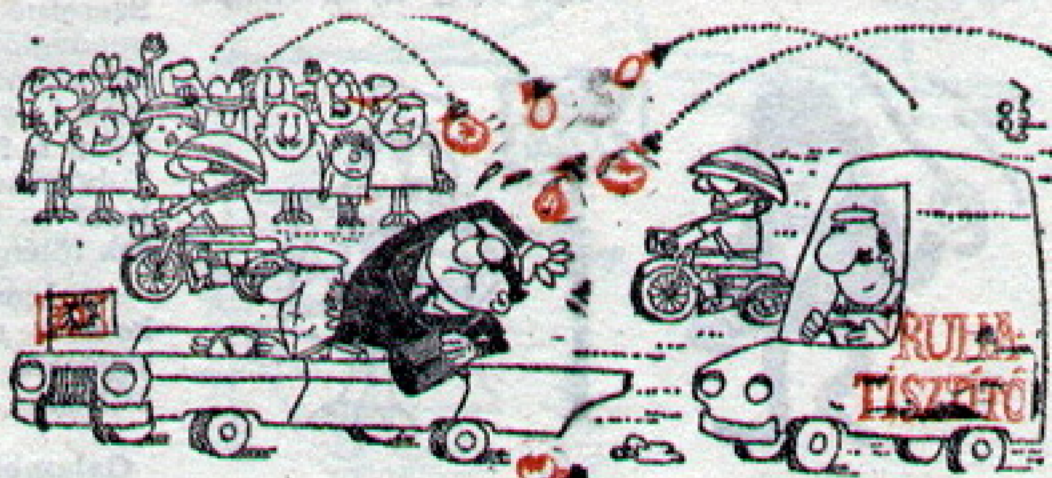
És még mondtak egyebet is egymásnak, aztán két hétig nem beszéltek. Pedig Baksai kartárs olyan ártatlan volt, mint a maszülętett bárány.

6

Ettől kezdve már nem kezeskedem érte. Géza kivett egy hét szabadságot, és elutazott a Balaton partjára, hogy megnyugtassa az idegeit. Minden nap megvárta a *zárórát a Rozmaringban.* És Yvonnet is...

Földes György

UTAZÓ NAGYKÖVET



MAGYAROK A NAGYVILÁGBAN

Joggal büszkék lehetünk arra, hogy kis ország létünkre, anynyi tehetséges művészt és tudóst adtunk a nagyvilágnak. De azért mégiscsak túlzás, amit mondasz — néztem kissé idegesen Glazurek Bélára.

— Pedig nekem elhiheted: aki valami nagyot nyújtott művészetben, tudományban, az mind magyar származású.

— Ezt komolyan gondolod? — mosolyogtam gúnyosan. — No jó, próbáljuk ki, mondok néhány nevet.

— No csak rajta!

— Sophia Loren.

— Nevetnem kell. Biztos tudomásom van róla, hogy az édesapját még Zombai Ernőnek hívták. Alsódabason volt körállatorvos. Zsófi azért él olyan visszavonultan, hogy a magyarországi rokonok ne pumpolhassák.

— Chaplin is magyar?

— A számból vetted ki a szót. Chaplin — mielőtt kikerült volna Londonba —, cipőtisztító volt a Vámház körúton. Kedvenc nótája ma is az, hogy „Harminckettes baka vagyok én..." — jelentette ki fölényesen Glazurek.

— Szédülök! És Fellini, a világhírű rendező?

— A személyazonosságijában Fellháti Frigyes szerepelt. Celldömölki parasztfiú. Kilencszázharminckettőben vándorolt ki a rossz gazdasági viszonyok miatt. Tulajdonképpen a „Nyolc és fél"-t is Hortobágyon akarta forgatni, csak nem volt elég forintja.

— Hát Bondarcsuk?

— Szergej Bondarcsuk tulajdonképpen Bondai Gergely. A VIII. kerületben laktak egy kis földszintes házban annak idején. Nagyon örültem, hogy ilyen világhírű színész és rendező lett belőle.

— Maurice Chevalier? — téptem le idegesen a nyakkendőm.

— Selmeczi Móric? Az első világháborúban még huszárőrmester volt, aztán magyar nótaénekes lett egy bugaci csárdában. Ha barackpálinkát lát, még ma is könnyezve gondol vissza Kecskemétre — mondta meghatottan Glazurek.

— És hova valósi Frank Sinatra? — ordítottam magamból kikelten.

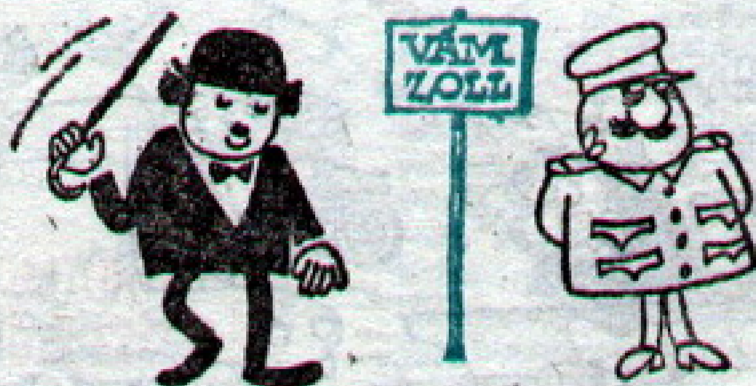
— Somogy megye, Lad község.

— És a Beatles-fiúk?

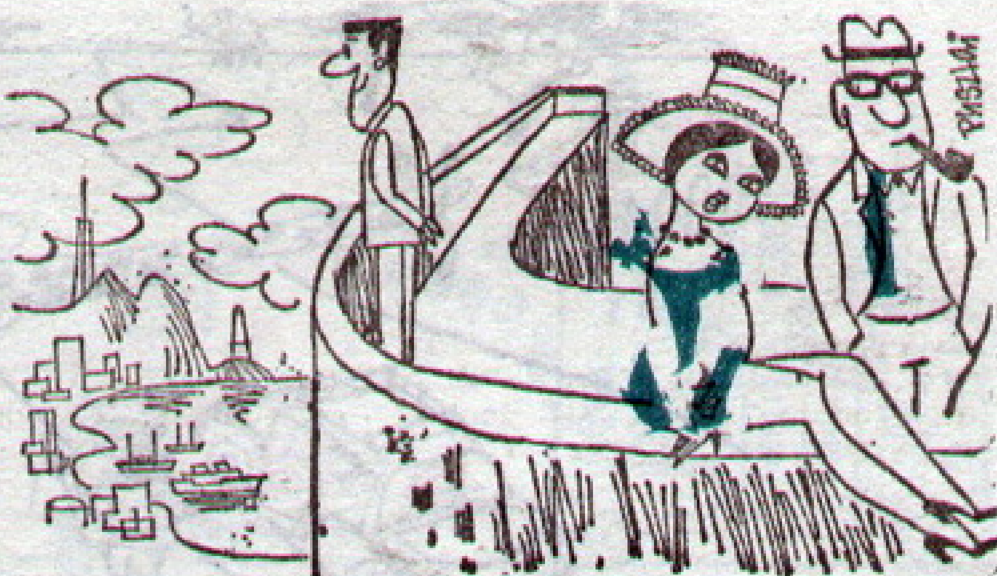
— Bácsbokodi szegényparaszt szülők gyermekei. Nem tudtak kenyeret adni a négy éhező szájnak, ezért egy oldalszalonnával a tarisznyájukban elmentek világgá szerencsét próbálni. Ringo Star vissza is akar jönni Bácsbokodra. Szeretne egy kis gebines vendéglőt nyitni, de társai ellenzik. Vedd tudomásul, ezért akar szétválni a Beatles-együttes. Folytassam a felsorolást? — kérdezte Glazurek fölényesen.

— Igen, de nem nekem! — mondtam barátságosan, aztán elmenekültem.

Galambos Szilveszter



UTAZÁSI HÁROMSZÖG

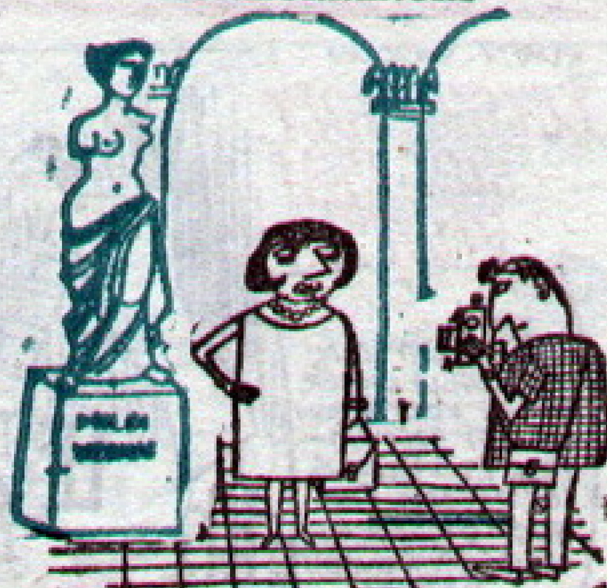


— Képzelje, a férjem szerelmes lett a tájba...

ÜZENET A SEGÉLYHELYRE



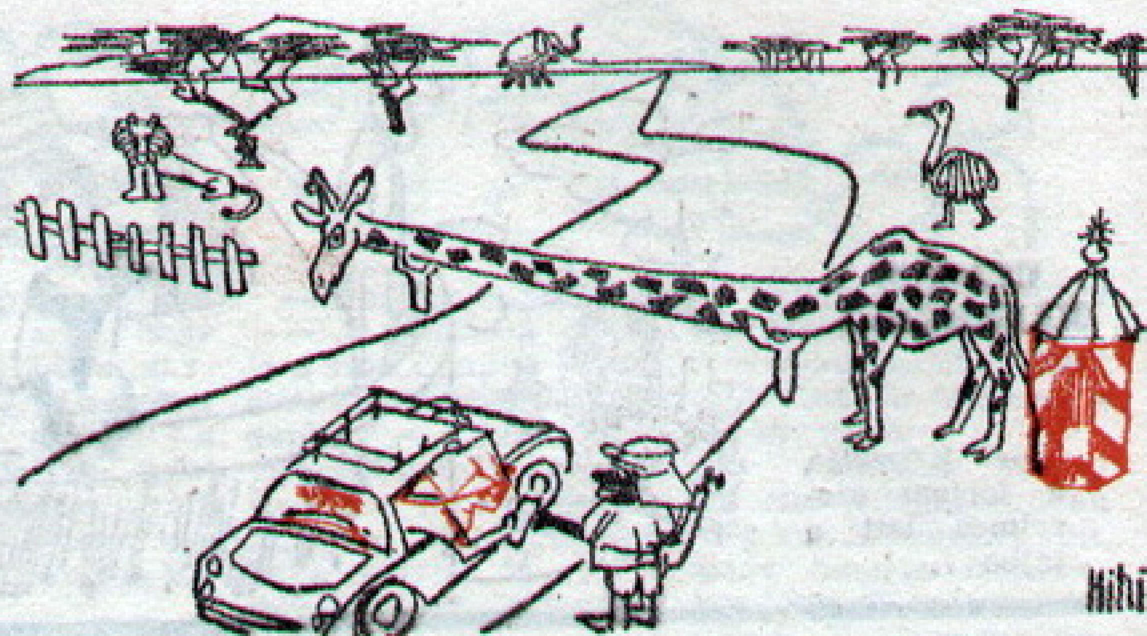
KONKURRENCIA



ELŐZÉ-KENYSÉG



REZER-
VÁTUM



KÜRTI GAJDIK:

EGYSZER VOLT HOL NEM VOLT......

VOLT EGYSZER EGY SZEGÉNY EMBER, ANNAK VOLT HÁROM FIA. EGY SZÉP NAPON ELŐÁLLOTT A LEGIDŐSEBB FIÚ, HOGY Ő VILÁGGÁ MEGY, SZERENCSÉT PRÓBÁL...







TELT MÚLT AZ IDŐ, EGY SZÉP NAPON ÚTNAK INDULT A KÖZÉPSŐ FIÚ IS.– Ő IS ODAÉRT AZ ÚTELÁGAZÁSHOZ...





HAZATÉRÉS



— Rokoni ajándék!









5 Nyár BALATONÖKÖRICSen

Tíz évvel ezelőtt jártam először a balatonököricsi strandon. Mi tagadás — sivár kép fogadott. Mert igaz, hogy Balatonökörics nem éppen világváros, de azért a benne rejlő lehetőségek akkoriban sem voltak kisebbek, mint manapság, csakhogy sem a központi, sem a helyi szervek nem figyeltek fel erre.

Milyen volt ez a kép? A Balatonfelvidék megejtő szépsége: háttérben a hegyek halványkék koszorúja, előttünk a tihanyi öböl titokzatos szelídsége; a nap és a levegő aranypárát vont a bájos tájék fölé. E varázslatos pannon táj mélyén rejtőzött akkoriban a balatonököricsi strand, amely állott egy darab szúette kabinból, egy darab lyukas mentőcsónakból és egy darab foghíjas stégből, amelynek az volt a rendeltetése, hogy általa és rajta meg lehessen közelíteni a vizet. Ennek a stégnek azonban volt egy érdekes tulajdonsága: a parthoz eső része hiányzott, így azután aki be akart volna menni a vízbe, annak előbb bele kellett mászni a vízbe a parton, ki kellett úsznia a stéghez, hogy aztán arra felmászva ismét csak bemehessen a vízbe.

Persze akkoriban az idegenforgalom mostohagyermeknek számított hazánkban, még Budapesten sem látták szívesen az idegent, hát még Balatonököricsen, így végeredményben nem volt a dologban semmi meglepő.

Újabb öt esztendő telt el, mire elvetődtem Balatonököricsre. Ez már



az a korszak volt, amikor széles e hazában mindenki az idegenforgalomról beszélt. Úgy látszik azonban, a nagy turisztikai fellendülés még mindig nem érte el Balatonököricset. A strand még mindig megbújt a nádas tövében, állt még a kabin, a lyukas csónak is a helyén volt, a stég sem sokat változott, ha csak anynyiban nem, hogy most már a túlsó végéből is hiányzott egy darab. És mégis volt fejlődés!

A hitvány kis strand körül hat-nyolc külföldi turista is táborozott. Ott álltak a sátrak egymás mellett, lakóik szemlátomást jól érezték magukat, gyönyörködtek a táj szépségében. Én pedig arra gondoltam, ha egyszer ide is behatol az idegenforgalmi szemlélet: akkor valóságos paradicsom lesz a balatonököricsi strandból.

Újabb öt év múltán, vagyis tegnap, ismét ott jártam és megállapítottam: valóban nagyot fordult azóta a világ. Balatonököricsen is megértették végre az idők szavát, és felkészültek a külföldiek fogadására.

Mert bár a csónakon már tizenkilenc lyuk tátongott, a kabin kis híján összedől, s a stégnek már nemcsak az eleje meg a vége, de a közepe is hiányzik, ám egy táblán most már négy európai kultúrnyelven — németül, angolul, csehül és lengyelül — olvasható az alábbi szöveg: „Itt táborozni tilos!"

Nem is láttam egy teremtett sátrat sem az idén Balatonököricsen. Mégsincs szégyenkeznivalójuk: olyan strandjuk van, hogy négy nyelven beszél.

Novobáczky Sándor

KÜLFÖLDI VADÁSZ



— Vajon mit csinálhat az én kis feleségem Münchenben?

SZTRIPTIZ



Magyar turista balszerencséje.

MIRE JÓ A KATAPULT?

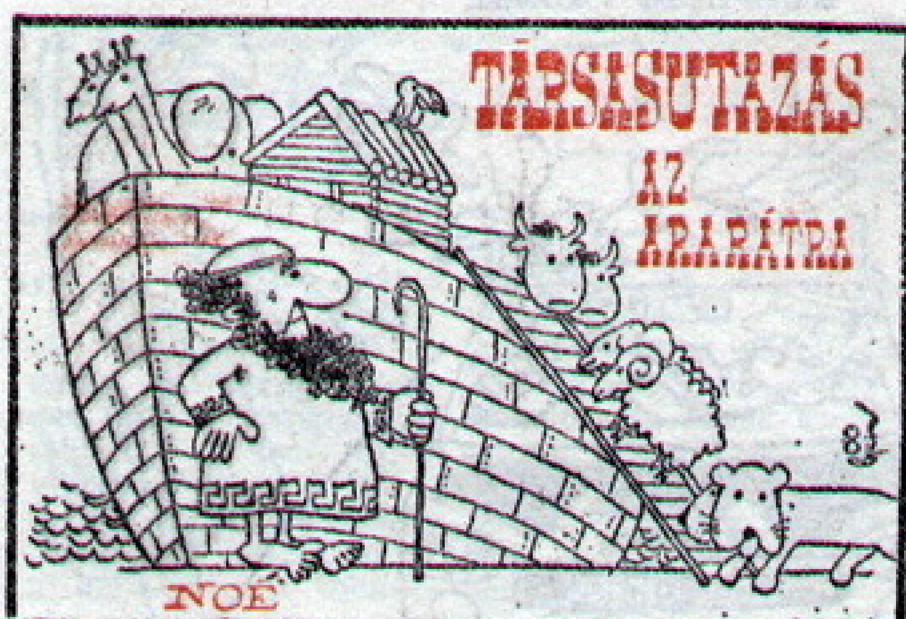


— Elfelejtettem befizetni a telefonszámlát! ...

IDEGEN-FORGALMI

prospektusok

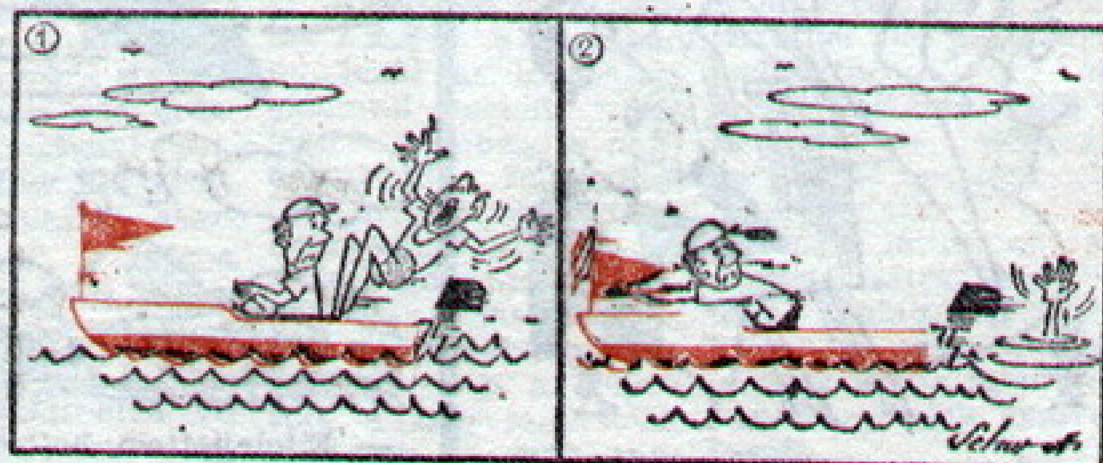
Útikalauz:
BALÁZS-PIRI BALÁZS

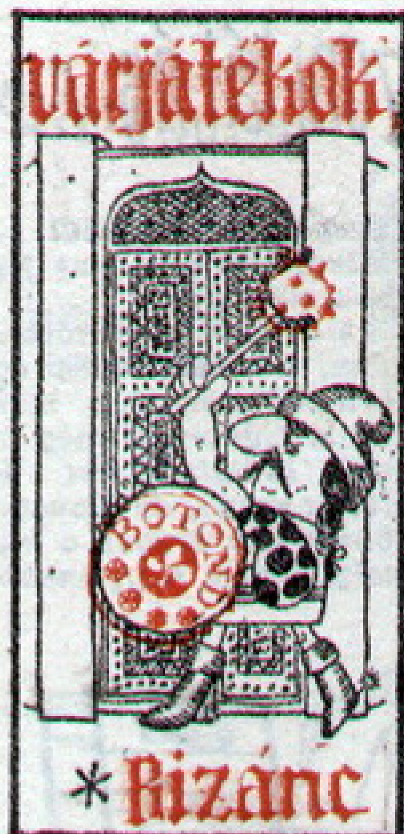






KEGYELET









IDEGEN-FORGALMI prospektusok





PISTI HAJÓTÖRÖTTEK

— A Kovácsné a második emeletről frászt fog kapni, ha mindezt elmesélem neki…

Kellemes és hasznos viszontlátás

Egyik este cseng otthon a telefon. Felveszem.

— Halló, itt Gábor!

— Ne marháskodj...

— Becsületszavamra.

— Hát ez óriási!!

Tudniillik az történt, hogy Gábor barátom, aki anno dacumál Kanadába tette át a székhelyét, néhány napra hazalátogatott Budapestre. Rögtön megbeszéltük, hogy másnap kora délután találkozunk. Amikor felmentem a szülei lakására, örömmel konstatáltam, hogy Gábor semmit sem változott, és azt is előnyére. Mivel borzasztóan zsúfolt volt a programja, megkért, hogy kísérjem el néhány helyre, ahol elintéznivalói vannak, s közben majd kibeszélgetjük magunkat.

Nagy érdeklődéssel hallgattam Gabi beszámolóját, mi minden történt vele azóta, amióta útjaink elváltak az élet tengerén. Őszintén örültem, hogy annyi viszontagság után végre sikerült neki szolid egzisztenciát teremtenie. Közben megérkeztünk körútunk első állomásához, egy fogorvoshoz. Barátom elnézést kért, amiért megváratott. Gábor a kezelés végén néhány gyönyörű új foggal lett gazdagabb.

— Útközben törtek ki? — érdeklődtem részvéttel.

— Á, dehogy, még Kanadában. Három hónapig vártam a megcsináltatásukkal, mert Pesten az ilyesmi olcsóbb mulatság, mint ott. Legalább behozok valamit az útiköltségből.

Azután elmesélte, mi van azokkal a régi fiúkkal, akik szintén odakint élnek. A kövér Gránic a hirdetés-szakmában helyezkedett el, Prézli kutatóorvos, a kis Takács pedig autókkal seftel. Közben megérkeztünk az optikushoz.

— Ha már úgy is Magyarországon vagyok, miért ne csináltassak egy tartalék okulárét?! — mondta Gábor bocsánatkérő mosollyal. — Pesten feleannyiért kapni szemüveget, mint Torontóban. Több mint fél éve várok erre az alkalomra! A másik szemüvegemre véletlenül ráültem egy izgalmas jéghokimeccsen.

Már nem is csodálkoztam, amikor innen egy ortopéd cipészhez mentünk. Gábornak még tavaly lúdtalpbetétet írt fel az orvos, de Kanadában olyan drágák a lúdtalpbetétek, hogy inkább várt a dologgal mostanáig.

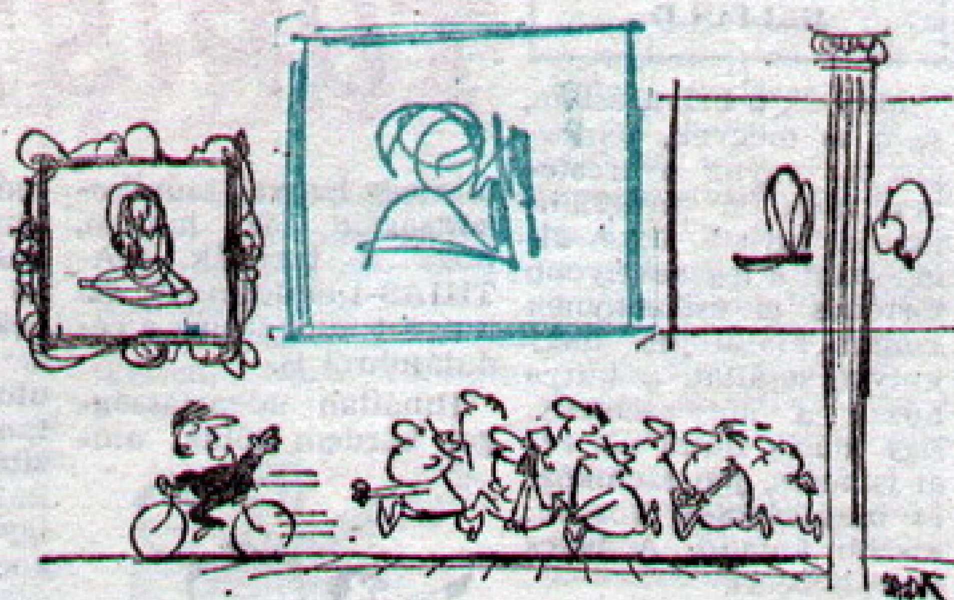


Miközben a különféle egészségügyi cikkeket beszereztük, pompásan elbeszélgettünk. Hazakísértem Gábort, mert szegénynek minden perce alaposan be volt táblázva. Sietett átöltözni, ugyanis este randevúja volt egy hölggyel, akivel tegnap ismerkedett meg az Emkében.

Némi büszkeséggel hallgattam, amikor megjegyezte, hogy odaát ez is sokkal többe kerül, mint itt...

Dalmáth Ferenc

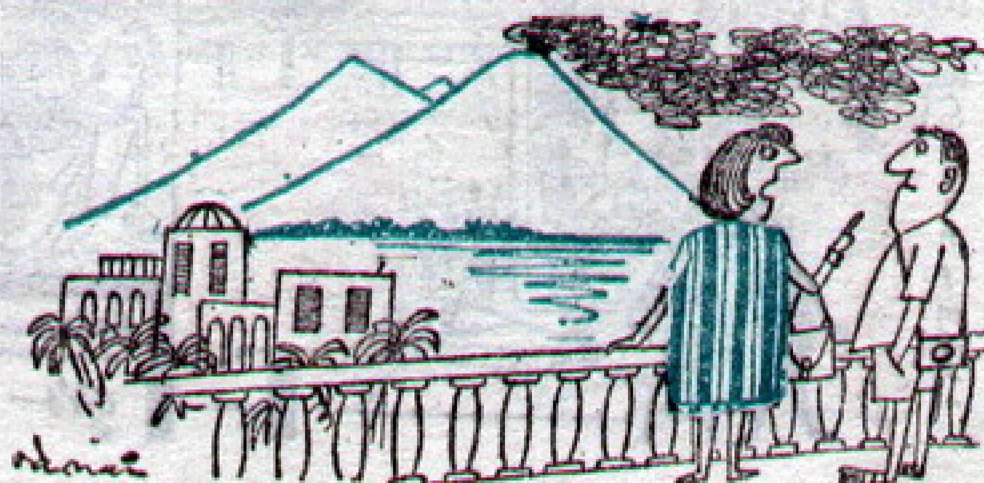
KÜLFÖLDI CSOPORT





VÁLTOZÓ FALU

A VEZUVNÁL



— Erről jut eszembe, ha hazamegyünk, meg kell javíttatni a kályhánkat…

BELFÖLD

TURISTA –

Megyek a belvárosban, nem is megyek, ténfergek az enyhe nyárestében, mint a programnélküli turista. Ilyen állapotban a legcsekélyebb történés is eseménynek számít. Fiatal nő nagy kutyát sétáltat, a kutya húzza a nőt: esemény. Egy másik fiatal nő, régi ismerős, jön szemközt és barátságosan köszön: kisebb kaland. A bölcs ezzel is beéri.

Az úttest mellett néhány járókelő magyarázkodik tétován egy autójából kihajoló idegennek. Érdemes közelebb menni és figyelni, mert ez is esemény. Az autósok valami papírt nyomkodnak a járókelők orra alá, a gépkocsira F. betű van felpingálva, tehát franciák. Véletlenségből úgy látszik senki sem tud beszélni velük, előre élvezem a dicsőségemet. Kényelmesen odalépek, mintegy hanyag szórakozottsággal és hallom, hogy a turisták MATHIAS-t emlegetnek, ezt a nevet mutogatják a cédulájukról is.

Hibátlan udvariassággal kérdem tőlük, nincsen-e kéznél egy Budapest-térképük, melyen eligazítanám őket. Boldogan nyújtják a térképet, a körülállók megverten kullognak tova. Először is távlatban mutatom meg nekik a *Mátyás-templomot*, majd a térkép alapján az útvonalat is, figyelembe véve a közlekedés rendjének bonyolult szabályait a belváros egyirányú utcáiban. Elragadtatottan köszönik az útbaigazítást, s amikor már elindultak, egyikük még így kiált ki vidáman a kocsiból:



— Most megkóstoljuk azt a nevezetes magyar halászlét!

Szólnék utánuk, de már késő! Úgy látszik ők a *Mátyás Pincét* keresték, én pedig — ötven lépésre az étteremtől — átirányítottam őket Budára, a Mátyás-templomhoz!

De megérdemli az olyan turista, aki csak a hasára tud gondolni, és nem a kulturális élménygyűjtésre!



TELHETETLENSÉG

— Istenem, Pista, ez alatt otthon az Angyalt nézhetnénk a tévében...

KALANDOK

KÜLFÖLD

Megyek a genovai kikötőben, a legforgalmasabb kereskedősorban. Szűk sikátorokban tömött bazárok, áruházak, mindenféle hajókról ideöntött élelmiszer, iparcikk, dohány, arany, csempészáru. Az üzletsorok előtt utcai árusok, zsebből kínált portékákkal.

Állok egy szép rádiótelevízióbolt előtt, bámulom a kirakataiban kiállított csodadobozokat, erős kísértésben vagyok, ne vásároljak-e magamnak egy olcsó kis táskarádiót. Amint bámészkodom a kirakat előtt, megáll mellettem egy fiatalember, gyűrött vászonnadrágban, kockás ingben, vállán egy botra felakasztva vagy harminc táskarádió.

A vándorlegény azt mondja nekem, egészen pofátlanul a drága szép szaküzlet előtt:

— Na, melyik rádió kellene? Amit itt a kira-



katban lát, azt én harminc százalékkal olcsóbban adom magának. Nézzen csak végig ezen a rúdon.

És mutatja a rádióit, az elegáns szaküzlet előtt. Várom, hogy az üzletből mikor lép ki a tulaj, hogy a rendőröknek átadjon mind a kettőnket — mert az nem vitás, hogy az én fickóm csempészett rádiókat kínálgat eladásra. Az üzletben egyetlen vásárló sincsen, nem is csoda, amikor az orruk előtt viszik el a kuncsaftokat ezek az utcai zugárusok, a legnagyobb nyíltsággal és szemérmetlenséggel.

Egy kissé távolabb húzódom az üzlettől az én csempészemmel és megveszem az egyik olcsó kis készülékét. Csakugyan harminc százalékkal olcsóbban adja.

A jó vételtől felbúzdulva megjutalmazom magamat egy pohár borral a szomszédos ivóban, majd kilépve az utcára, sétálnék vissza a szállodámhoz.

Éppen dél van, és húzzák le a boltok redőnyeit a hosszú olasz ebédszünetre. Az elegáns rádiótelevízió szaküzlet redőnyeit az én kockásinges csempész-huligán-vándorlegényem huzigálja lefelé.

Ő volt a tulaj!

Somogyi Pál

A BALATONNÁL



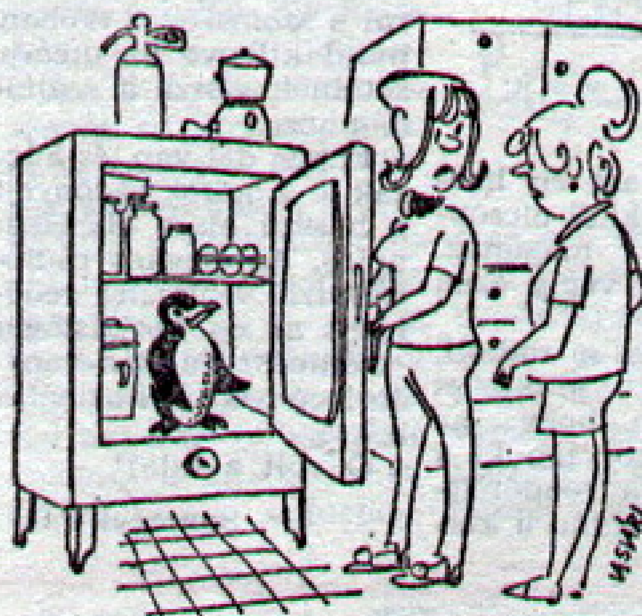
— Mindent a vendégért! ...

VÁROSNÉZÉS



— Az az oszlop nem szalad

MEGLEPETÉS

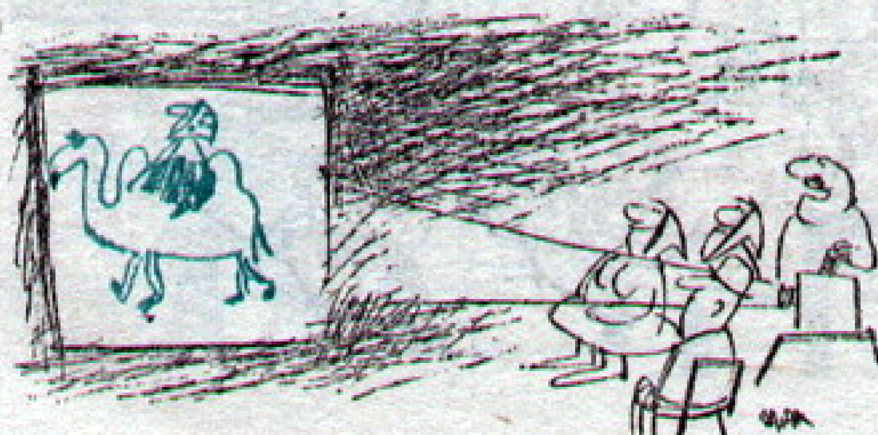


— Ezt hozták ajándékba!...

JÓ EMBER



— A társbérlőmnek hoztam!



ÚTI-BESZÁMOLÓ

— Ez pedig az Örzse nénénk...

NYÁRI EMLÉK

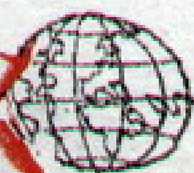
DEVIZÁÉRT VADÁSZIK



IBUSZ FIZETŐVENDÉG-SZOLGÁLAT



Mindenütt MAGYAROK



Régi barátok adtak egymásnak találkozót a budai nagyszálló éttermében. Hosszú idő óta nem látták egymást, volt miről beszélniük. Beszámoltak családjukról, munkájukról, azután Boglári új témát dobott a társalgásba:

— Bejártam a félvilágot, és alig volt hely, ahol ne találtam volna magyarokat. Legutóbb vállalatom egy szerződés lebonyolítására Casablancába küldött. Képzeljétek, bemegyek a szálló vendéglőjébe, és a pincér hangos „jóestét"-tel fogad. A Gellértben volt régebben főpincér, onnan ismert.

— Az semmi — szólalt meg Füzfői —, én Hongkongban voltam, ugyancsak külkereskedelmi megbízatással. A kikötőben egy cipőtisztító zsámolyára tettem a lábam. Amikor fizettem, a külföldi bankjegyek között ott kéklett egy húszforintos. A cipőtisztító meglátta, arca felragyogott, és elmondta, hogy Kovácsnak hívják, s nem akart pénzt elfogadni tőlem, a honfitársától.

Szárszói legyintett:

— Miért ne lehetne Hongkongban egy magyar cipőtisztító? Hallgassátok meg az én kalandomat. Nairobiból indultunk oroszlánvadászatra. Az egyik néger a dzsungel szélén magyarul kérdezte meg tőlem, hogy vajon ez az első oroszlánvadászatom-e? Kitűnt, hogy apja húsz évig élt Budapesten, mint az akkori Ritz szálló kávéfőzője. Az én kísérőm kisgyerek korában tanult meg Pesten magyarul.



Csokmányi is elmesélte kalandját:

— Az én esetemet el sem fogjátok hinni. Ülök Sidneyben egy vendéglőben. Bejön egy farmer külsejű ember. Megesküdtem volna, hogy ausztráliai bennszülött. Magyarul érdeklődött, hogy leülhet-e az asztalomhoz. Másnap elmentem az állatkertbe. A kenguruk előtt az őr magyarul szólt rám, hogy ne etessem az állatokat. A madárházban megálltam a papagájok előtt. Az egyik zöld papagáj magyarul rikácsolta, hogy „Gyurrika vagyok". Itt görbüljek meg, ha nem igaz. Persze, érdeklődtem és a magyar őrtől megtudtam, hogy egy volt pesti textiles ajándékozta a papagájt az állatkertnek.

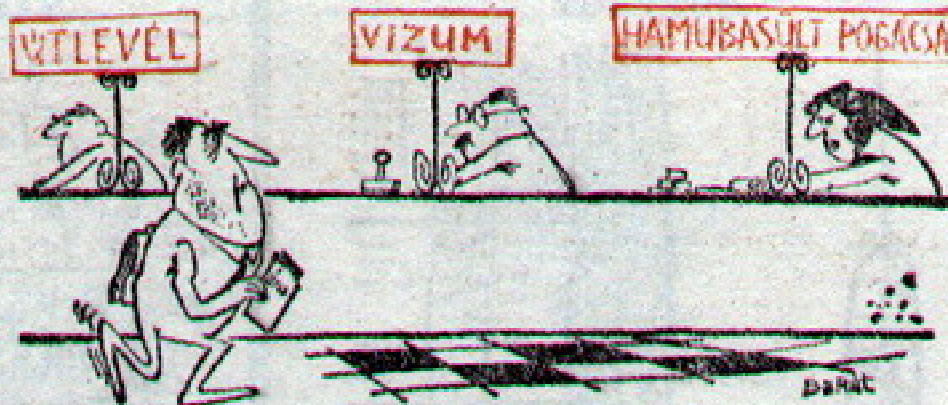
Elhallgattak. A vendéglőben a szomszéd asztalnál egy német vendég magyar cigányzenét rendelt a bécsi valcert játszó népi zenészektől, arrébb francia házaspár kérte az étlapot. Az asztaloknál angol, olasz és német szó hallatszott, a pincér pedig a kis magyar társaságtól is németül kérdezte meg, hogy mit választottak az étlapról.

Boglári erre megjegyezte:

— Úgy látszik, hogy casablancai vendéglőbe kell menni, ha magyar szót akar hallani az ember...

Palásti László

ÚTRAVALÓ



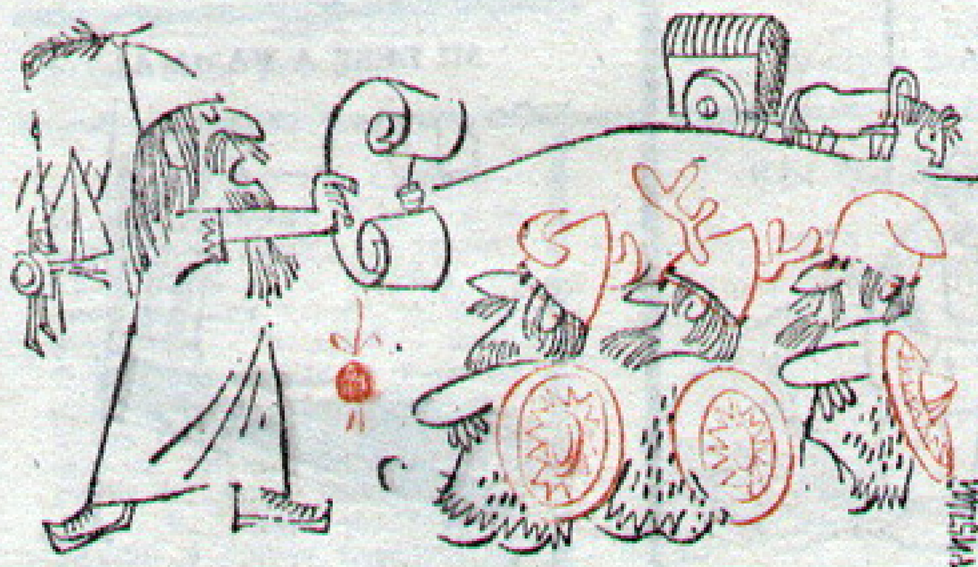
KÜLÖNLEGES MINTÁJÚ KÜLFÖLDI ANYAG



MAGYAROK ATHÉNBAN



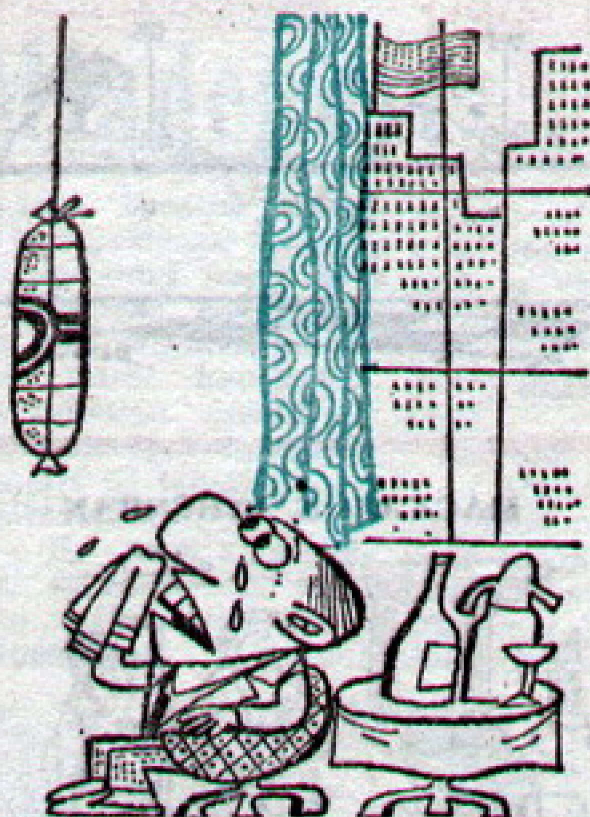
— Na lám, nemcsak nálunk van lemaradás az építőiparban...



IDEGENFORGALMI JÓSLAT

— A legközelebbi népvándorlás 1967-ben lesz!

HONVÁGY



NEW YORKBAN





— Forintot elfogad?

NACIONALIZMUS

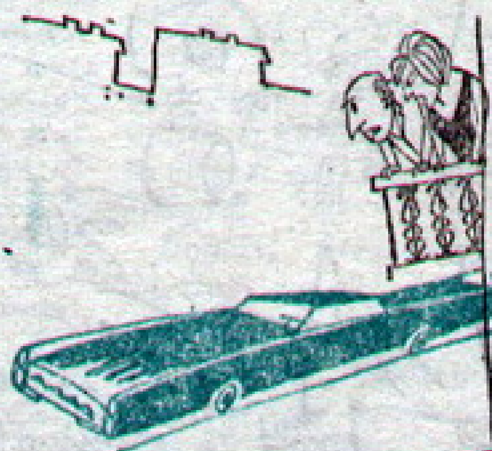


ALPINISTÁK

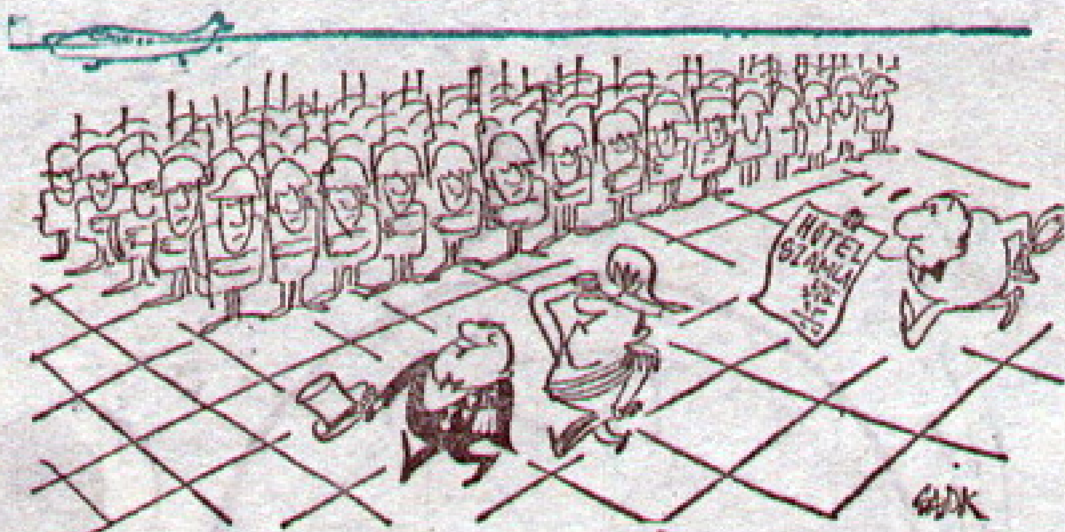


— Meglátod, pár lépésnyire még szebb kilátásban lesz részünk . . .

MI LESZ A VÁMMAL?



— John bácsi meglépett az éjjel, és nyakunkon hagyta a kocsit! . . .



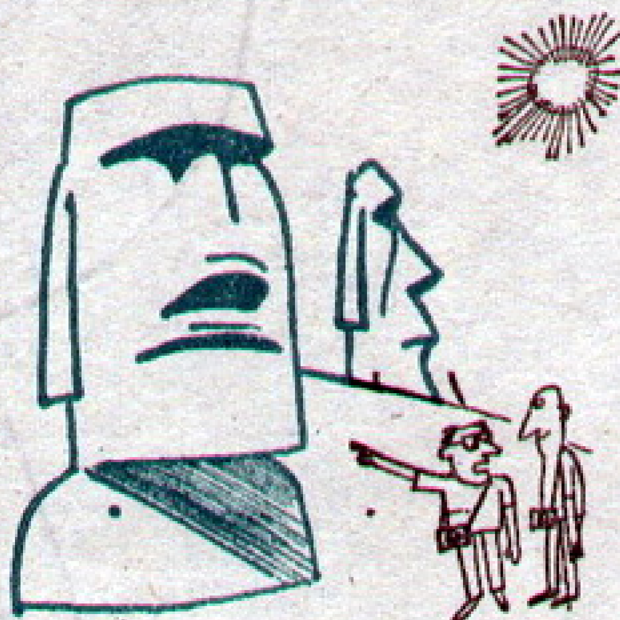
BÚCSÚZ-TATÁS

FÉLREÉRTÉS



— Miért most mondja, hogy maga csak tolmács?

A HÚSVÉT SZIGETEKEN

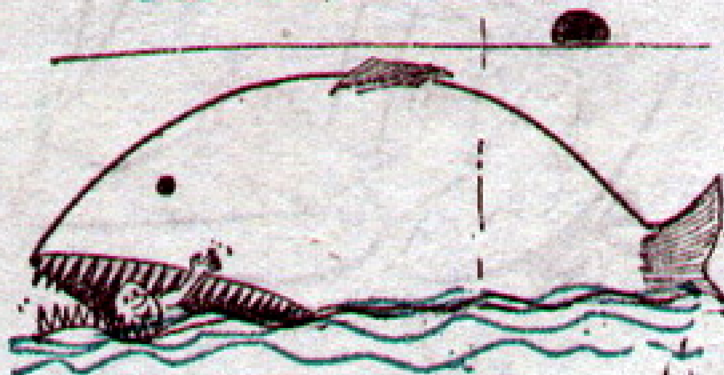


— Ki nem állhatom ezeket a modern szobrokat!

VILÁGJÁRÓ KIS LUDAS

A szerkesztésért felel: Tabi László. — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. — Telefon: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda, Bpest, V., József nádor tér 1. Készült a Szikra Lapnyomdában, Budapest, VIII. Somogyi Béla utca 6.

KÜLFÖLD, AZ KÜLFÖLD!



— Hiába, ilyesmi nálunk nincs!



A LUDAS MATYI KIADVÁNYA 1967